

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte - Ursache Petru,
judecători - Timofti Vladimir și Toma Nadejda,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Cimpoieșu Constantin Dumitru, născut la 04 februarie 1958, originar și domiciliat în sat. Bujor, r-nul Hîncești.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 29.06.2015 - 24.12.2015 (prima instanță);
2. 20.01.2016 - 02.03.2016 (instanța de apel);
3. 31.05.2016 - 26.10.2016 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 24 decembrie 2015, a fost achitat Cimpoieșu Constantin, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Cimpoieșu Constantin se învinuiește de faptul că el, conlocuind în căsătorie cu Cimpoieșu Maria, în satul Bujor, raionul Hîncești, cu care potrivit prevederilor art. 133¹ alin. (1) Cod penal este membru al familiei, în repetate rânduri, din cauza unor motive diverse, o abuza fizic și agresa verbal pe Cimpoieșu Maria.

Astfel, la data de 20 mai 2015, Cimpoieșu Constantin aproximativ la ora 19:00, la domiciliu, în timpul unui conflict cu soția sa Cimpoieșu Maria, a agresat-o pe aceasta cu cuvinte injurioase, înjosindu-i onoarea și demnitatea, urmare i-a aplicat o lovitură cu pumnul pe spate și a aruncat în direcția ei un borcan din sticlă de 10 litri, acțiuni prin ce

i-a cauzat dureri fizice și suferințe psihice.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura r. Hîncești, Braila Natalia, prin care a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței ca fiind ilegală. Pronunțarea în privința inculpatului a unei hotărâri de condamnare, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cimpoieșu Constantin să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal și în baza acestuia, să-i fie stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. În conformitate cu art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul parțial din sentința din 11.06.2015, definitiv să-i fie stabilită pedeapsa de 2 ani 6 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cererii de apel acuzatorul de stat a invocat că :

- sentința de achitare este ilegală și neîntemeiată;
- vinovăția inculpatului se confirmă prin probele prezentate de către învinuire, care au fost cercetate în instanța de judecată, și anume: declarațiile părții vătămate Cimpoieșu Maria, declarațiile martorului Gabură Adrian, plângerea cet. Cimpoieșu Maria, din 26.05.2015, informația telefonică făcută de Cimpoieșu Maria în data de 25.05.2015, procesul-verbal de cercetare a domiciliului Cimpoieșu din 25.05.2015, ordonanță de protecție din 05.06.2015, raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 137 din 2015;

- raportând ansamblul probelor administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată, acuzarea relevă că instanța de fond neîntemeiat 1-a achitat pe Cimpoieșu Constantin de infracțiunea imputată, ignorând, în așa mod, atât legislația națională, cât și practica CEDO. Astfel, în practica sa, CEDO a accentuat că în cazurile de violență domestică, drepturile agresorului nu pot să ia locul drepturilor victimei la viață și integritatea fizică și mentală (hotărârea din 09.06.2009 în cauza Opus c. Turciei, cererea nr. 33401/02). Mai mult, Curtea a relevat că tema violenței în familie nu este o chestiune privată sau de familie, ci o chestiune de interes public, care implică acțiunea eficientă a statului;

- conform prevederilor pct. 19 al hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție „Privind sentința judecătorească”, instanța de judecată urma să motiveze de ce unele probe sunt admise, iar altele sunt respinse. Instanța însă, contrar acestei norme, a dispus achitarea lui Cimpoieșu Constantin pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii incriminate;

- instanța de judecată nu a oferit o apreciere amplă și obiectivă tuturor probelor acuzării. Potrivit pct. 38 a hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție „Privind sentința judecătorească”, este stabilit că: „partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă analiza probelor, temeinicia concluziilor instanței despre faptul că învinuirea nu și-a găsit confirmare, precum și motivarea de ce instanța respinge probele puse la baza învinuirii. La fel, potrivit pct. 39 aceleiași hotărâri, nu se admite includerea în sentința de achitare a unor formulări contradictorii care pun la îndoială nevinovăția celui achitat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2016, apelul

declarat de procurorul în Procuratura r. Hîncești, Braila Natalia a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, prima instanță la adoptarea sentinței, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și astfel, just a ajuns la concluzia că, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de achitare în privința lui Cimpoeșu Constantin în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

La fel, instanța de apel a menționat că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și nevinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Inculpatul Cimpoeșu Constantin, fiind audiat în cadrul instanței de apel a susținut pe deplin declarațiile oferite în instanța de fond, potrivit cărora vina în comiterea infracțiunii incriminate nu o recunoaște și a declarat că, situația creată a apărut în urmă cu doi ani, nu își amintește data. Se afla acasă și dorea să taie o găină pentru a face mîncare, în acest sens soția i-a reproșat faptul tăierii găinii, motivînd că acestea îi aparțin ei și nu poate să le taie fără acordul ei. Ulterior, soția sa a început să-1 numească cu cuvinte murdare. A indicat că sub gardul gospodăriei se afla un borcan de sticlă de 10 litri care era crăpat, însă bun de folosit. Soția sa a luat borcanul respectiv și l-a aruncat de fundația casei, a luat carnea pentru a nu face mîncare și pe parcursul a 2 ani practic nu a avut acces în casă. A indicat inculpatul că a fost chemat împreună cu soția sa la sectorul de poliție, unde a fost întocmit proces verbal de față cu primarul, consilierii și asistentul social și s-a hotărât că are dreptul să intre în odaia unde se află plita, cu condiția să păstreze curățenia, însă soția sa a încuiat acea odaie și altele.

Referitor la caz indică că borcanul s-a distrus și el nu a dorit să strângă cioburile. Acolo (sub fundația casei) se afla un borcan de 750 g și unul de 10 l, atunci și dacă ea a aruncat borcanul de 10 l și el a aruncat celălalt borcan de 750 g. Inculpatul a menționat că careva lovituri asupra soției nu a aplicat, a iubit-o și a stimat-o. A invocat că inițiatorul conflictului este soția sa. Cuvinte necenzurate nu a folosit. Motivul conflictelor este invidia, ura și minciuna. La moment stă la Chișinău la frați, deoarece pe numele său există o ordonanță de protecție. Au 3 copii împreună care cunosc situația dintre ei, însă nu doresc să se implice.

Suplimentar, în cadrul ședinței instanței de apel inculpatul a declarat că, cu Gabură Adrian a discutat când a venit a patra zi după incident și a văzut cioburile de sticlă și a scris declarații la poliție. A indicat că, de ciudă a aruncat borcanul de 700 gr. ce se afla lângă gard, după ce a văzut că partea vătămată l-a aruncat pe cel de 10 litri. A specificat că, cele relatate de către partea vătămată nu sunt veridice. La data de 20 mai 2015, în satul Bujor, r-nul Hîncești, era singur acasă și a început să taie o găină, în acel timp a venit soția acasă și l-a întrebat de ce taie găina, la ce inculpatul i-a răspuns că are dreptul.

A menționat că era cu cuțitul în mână, deoarece tăia găina. A mai comunicat că nu a lovit-o cu mânerul cuțitului, partea vătămată a aruncat borcanul de zece litri în fundația casei și a luat găina, iar inculpatul a ieșit din curte.

Conform învinuirii prezentate în rechizitoriu și menținută de acuzatorul de stat în instanța de apel, Cimpoieșu Constantin a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi : *violența în familie, adică „acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică”*.

La baza acuzațiilor înaintate inculpatului Cimpoieșu Constantin în comiterea infracțiunii incriminate, acuzatorul de stat întru susținerea apelului declarat împotriva sentinței instanței de fond a făcut referire la următoarele probe, care, în opinia sa, ar confirma vinovăția acestuia, cum ar fi: - declarațiile părții vătămate Cimpoieșu Maria, declarațiile martorului Gabură Adrian.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță a analizat obiectiv și minuțios cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc nevinovăția inculpatului Cimpoieșu Constantin în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) Cod penal, potrivit elementelor constitutive: *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică*, astfel, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Analizând declarațiile inculpatului Cimpoieșu Constantin, a părții vătămate Cimpoieșu Maria, martorului Gabură Adrian, cercetând probele materiale prezentate de către partea acuzării, instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a concluzionat că, vinovăția inculpatului Cimpoieșu Constantin în comiterea infracțiunii imputate acestuia, nu este dovedită și nu se confirmă prin ansamblul de probe cercetate în ședința instanței de apel.

Prin urmare, învinuirea adusă inculpatului Cimpoieșu Constantin este bazată în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate Cimpoieșu Maria, care nu sunt confirmate prin alte probe.

Reieșind din prevederile art. 27 alin. (2), 101 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de apel a reținut că, în speța dată declarațiile părții vătămate Cimpoieșu Maria, au aceiași putere probantă cu declarațiile inculpatului Cimpoieșu Constantin, astfel urmând să fie confirmate și apreciate de rând cu alte probe materiale anexate la cauza penală și prezentate spre cercetare.

Instanța de apel a menționat că prima instanță corect a remarcat că, cele invocate de partea acuzării, cât și de către partea vătămată că, anterior inculpatul a mai fost pedepsit pentru aceeași infracțiune nu este justificată temeinic și este irelevantă în contextul probator legal administrat care să probeze vinovăția inculpatului la momentul actual, or chiar dacă acesta este recidivist, aceasta nu este un motiv suficient a determina instanța

de judecată să constate vinovăția unei persoane, în lipsa altor temeuri, care să justifice vinovăția acestuia.

Instanța de apel analizând probele și apreciindu-le prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, a considerat că, existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal nu a fost dovedită prin probe suficiente, pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu legea procesual penală și lipsește componența acestei infracțiuni, iar sentința de achitare, adoptată de către prima instanță, este întemeiată.

Astfel, instanța de apel a conchis că, nu s-a demonstrat prin probe incontestabile că, Cimpoeșu Constantin a comis infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, motiv din care a fost achitat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, prin care indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Recurentul a invocat în cererea sa de recurs următoarele motive :

- potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază;

- potrivit explicațiilor date de către Plenul Curții Supreme de Justiție a RM la pct. 14 al Hotărârii nr.22 din 12.12.2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, modificată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme nr.4 din 30.03.2009, în sensul cerințelor art.414 CPP, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sînt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 CPP;

- instanța de apel nu a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, iar, nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, astfel decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel cum cere art.435 CPP, întrucât asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs;

- prin urmare la motivarea soluției de respingere a apelului procurorului de către instanța de apel s-a motivat simplu - de către acuzatorul de stat nu au fost prezentate probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar fi dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate;

- reieșind din motivarea făcută de instanțele de judecată, acuzarea are toate premisele

să invoce că instanța de apel, examinând apelul procurorului nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat;

- acuzarea consideră că în acest caz nu sunt careva temeiuri de a respinge declarațiile părții vătămate care coroborează cu probele prezentate și cercetate în instanța de apel;

- deși în ședința instanței de apel de către partea acuzării au fost prezentate probe ce confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii încriminate, instanța de apel după cum reiese din motivarea deciziei nu a respectat prevederile legale și nu a dat apreciere probelor prezentate în sprijinul acuzării, făcând trimitere unilateral la concluziile instanței de fond și declarațiile inculpatului;

- instanța de apel nu a verificat probele prezentate de către acuzarea de stat care pe deplin dovedesc vina inculpatului și a pronunțat o decizie ilegală și neîntemeiată;

- instanța de apel n-a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. art. 101, 394, 414 CPP, n-a soluționat și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, n-a indicat temeiurile și motivele pentru care au fost respinse probele, instanța de apel nu a corectat, dar neîntemeiat a menținut o sentință ilegală, iar acestea constituie temei de drept pentru recurs ordinar prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, ce conduce la casarea deciziei cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, întrucât erorile comise nu pot fi corectate în instanța de recurs.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

În recurs, recurentul invocă argumentul precum că, „*au fost încălcate prevederile art.101 Cod de procedură penală conform căruia „fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu — din punct de vedere al coroborării lor”*”, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece din materialele cauzei și textul deciziei atacate rezultă, că pentru pronunțarea deciziei, instanța de apel și-a motivat corect soluția bazându-se pe cumulul de probe administrat la cauza penală și cercetate în instanța de fond și de apel, apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, care sunt probe pertinente, concludente, utile și veridice și just a adoptat o sentință de achitare în privința lui Cimpoișu Constantin în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal constată că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt, constatând lipsa faptei infracțiunii, reieșind și din faptul că, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

De asemenea, Colegiul penal reține că în recursul declarat este criticată aprecierea de către instanțele de judecată a probelor administrate pe caz, însă argumentul invocat nu este prevăzut de lege ca temei pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesual penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, constatând lipsa faptei infracțiunii imputate inculpatului Cimpoișu Constantin, calificate în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, respectiv rezultă că concluzia instanței de apel este întemeiată și legală.

Cu referire la temeiul invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede că „*instanța de apel n-a soluționat și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, n-a indicat temeiurile și motivele pentru care au fost respinse probele, instanța de apel nu a corectat, dar neîntemeiat a menținut o sentință ilegală*”, Colegiul penal relevă, că acestea nu se confirmă și că instanța de apel corect și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului procurorului Braila Natalia ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări. Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor cercetate în cadrul ședinței instanței de apel, ajungând la concluzia că sentința atacată urmează a fi

menținută fără modificări.

Conținutul probelor și admisibilitatea lor, este analizată în textul hotărârii judecătorești atacate, reflectate în decizia instanței de apel (f.d.122-125), instanța de apel expunându-se în mod argumentat și asupra motivelor relevante invocate în apel, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și le însușește. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe și argumente nu s-au stabilit în instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra acestui aspect și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

La fel, în recursul depus de procurorul Brigai Sergiu, se mai invocă pur declarativ ca temei de casare a hotărârilor judecătorești și temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală – „faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”, fără a avea o motivare în recurs privitor la încadrarea acțiunilor.

Colegiul penal conchide că temeiul dat nu s-a confirmat în cauza dată, deoarece instanțele judecătorești corect l-au achitat pe Cimpoieșu Constantin, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat asupra faptului că s-a constatat lipsa faptei imputate inculpatului prevăzute la art. 201¹ alin. (1) Cod penal (red. 09.07.2010), care a fost modificat prin legea nr. 196 din 28.07.16, potrivit căreia dispoziția art. 201¹ Cod penal cuprinde „acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății”, astfel și din aceste motive se constată că, prima instanță și instanța de apel corect au ajuns la concluzia că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

La fel, Colegiul penal menționează că din materialele cauzei penale rezultă că nu a fost confirmată violența fizică asupra părții vătămate Cimpoieșu Maria, or însăși partea vătămată la data de 25 mai 2015, când colaboratorul de poliție Gabură Adrian s-a prezentat la fața locului unde a întocmit un proces-verbal de cercetare la fața locului și a audiat-o pe partea vătămată Cimpoieșu Maria și pe inculpatul Cimpoieșu Constantin, a eliberat o îndreptare la medicul-legist din raionul Hîncești pentru constatarea pe corpul părții vătămate Cimpoieșu Maria a existenței leziunilor corporale, ea refuzând să treacă expertiza medicală din motiv că nu are leziuni corporale, fapt pentru care a și semnat (f. d. 11).

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, prin faptul că Cimpoieșu Maria a refuzat să treacă expertiza medico-legală nu a fost confirmată violența fizică, fiind în

contradictoriu declarația de aplicare a violenței fizice asupra Mariei Cimpoieșu și refuzul de a fi constatate medical aceste lovituri invocate de ultima.

Astfel, se constată că instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de drept relevante și și-a motivat concluziile în baza cumulului de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ceea ce contrazice argumentele aduse de recurent precum că „*instanța de apel nu a respectat prevederile legale și nu a dat apreciere probelor prezentate în sprijinul acuzării, făcând trimitere unilateral la concluziile instanței de fond și declarațiile inculpatului și instanța de apel nu a verificat probele prezentate de către acuzarea de stat, care pe deplin dovedesc vina inculpatului și a pronunțat o decizie ilegală și neîntemeiată*”. Astfel, se constată că au fost respectate prevederile art. 24, 26, 101 Cod de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că temeiurile invocate de recurent prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către procurorul Brigai Sergiu, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Cimpoieșu Constantin Dumitru**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **24 noiembrie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecătorii

Timofti Vladimir

Toma Nadejda